

Казка «Хлопчик і Фіалка»

А чи знаєш ти, що квіти теж, як і ми люди можуть плакати і сміятися?

А ще вони вміють дружити. Не віриш? Так давай я тобі розповім історію, про яку мені розповіла знайома лілія.

Сталася вона ранньою весною на невеликому присадибній ділянці.

Квіти, прокинувшись від довгого сну, солодко тягнули стеблинки до сонечка. Вони ретельно розпрямляли листочки і кокетливо чепурилися. Всі вони були, по-своєму, чарівні, але, найкрасивішою серед них була фіалка. Її кілька років тому привіз із лісу маленький хлопчик, хазяйський син.

Він з трепетом доглядав за своєю подружкою: щовечора поливав, а вранці, прокинувшись, біг побажати гарного дня. І, фіалка відповідала йому взаємністю.

А як вони любили поговорити! Про все! Хлопчик розповідав про школу, друзів, про те що його радувало і турбувало. І, фіалка завжди уважно його слухала. Вона дуже переживала, коли щось, у її маленького друга, не ладилося, і завжди раділа, коли все було добре.

Коли хлопчик плакав, з мініатюрних квіточок фіалки падали на землю маленькі крапельки-сльози. А, коли її друг радів, то все квіточки так променисто посміхалися, що навіть сонечко на небі починало наспівувати якісь свої сонячні пісеньки.

Ось так і дружили хлопчик і квітка поки одного разу, серед ночі, небо, розсердившись, не почало кидати на землю блискавки.

Під проливним дощем в ту ніч загинуло багато квітів.

Вранці, вийшовши на ганок, хлопчик побачив, що листочки його улюбленої фіалки нерухомо лежать на землі, а її пом'яті квіточки спочивають поруч. Фіалка була мертва.

Трепетно хлопчик брав кожен гілочку і просив, щоб вона повернулася.

Не вмирай!!! Я прошу тебе, не вмирай! Чуєш, вернись?! - звертався він до своєї подружки.

Його плач і крик рознеслися по всій окрузі. Батьки намагалися відвернути сина від квітки, але він так ніжно і трепетно тримав в долоньках свою маленьку подружку, що вони відступили. Батьки зрозуміли: їхній син втратив друга. Вони б дуже хотіли допомогти своїй дитині, але це було неможливо. А хлопчик, стоячи на колінах, акуратно брав в руки кожен стеблинка і, щось шепотів. Його сльози намистинками падали на неживі листочки: одна, друга, третя крапелька .... Вернись, вернись! Будь ласка! - просив він фіалку. - Я ніколи більше не залишу тебе одну, чуєш?! Я посаджу тебе в горщик. Ти будеш завжди зі мною, тільки не йди!

Сльози заливали обличчя ..

Йшов час, продовжував невтішно сидіти над квіткою ... Він щось говорив, говорив, говорив ...

Про що він їй розповідав, ніхто не чув, навіть батьки. Але, раптом, один стеблинка підняв свої пелюстки. Щасливе «Ура» задзвеніло на всю округу! Сльози. Вони тонкими струмками бігли по щоках ...

Сльози радості і щастя!

І ти знаєш, в той момент плакало навіть небо. Чи не грозою, немає, - теплим літнім дощем!

Ось така історія про кохання, дружбу і віру. Адже тільки вони здатні повернути до життя. А тепер, пора спати!